

[Else-Merete Ross.]

det rimeligt i de tilfælde, hvor der er tale om et virkeligt fælleseje, da at behandle dem som parcelhuse og lade værdien af leje i egen bolig stige med $\frac{1}{4}$ pct. årligt i normaliseringsperioden. Jeg vil gerne høre, om ministeren kan være enig heri.

Endelig kunne jeg godt ønske mig en fortolkning af § 5. Lejevurderingsrådet består af 3 personer. Det træffer sin afgørelse ved stemmeflerhed. Ud af 3 må stemmeflerhed vel være 2. Videre står der ordret: „I tilfælde af stemmelighed gør formandens stemme udslaget.“ Hvordan kan en sådan situation komme til at foreligge? I bemærkningerne henvises til tilsvarende regler i lejelovens bestemmelse om huslejenævnene. Det er § 102, stk. 1, og dér står, at nævnet kun er beslutningsdygtigt, når samtlige 3 medlemmer er til stede. I kommentarer til lejeloven skriver Ehlers og Blom, at stemmelighed ikke synes at kunne forekomme. Mon de ikke har ret?

På det radikale venstres vegne vil jeg gerne anbefale lovforslaget, selv om der nok endnu er et par ting, vi må se på i udvalget.

Kai Moltke: Det var en forholdsvis beskeden stolthed, som prægede de fire ordførere, som har ansvaret for forliget og dermed for dette lovforslag. Dog kan jeg ikke lade være med med glæde at hilse den socialdemokratiske ordførers, hr. Axel Ivan Pedersens, bemærkninger om den uret, der hidtil har præget de fire partiers forhøjelse af huslejen, nemlig det, at man uanset kvalitetsforskel med udgangspunkt i et enkelt år eller en række år har gennemført den samme procentuelle forhøjelse. Men bedre sent end aldrig, og der er større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over alle dem, som ikke havde frelsesbehov. For det er jo ikke længere siden end ved sidste behandling af lejeloven, at de samme partier, som nu stiller med vurderingsforslaget, i modsætning til os erklærede, at procentstigning efter årstal var den eneste normale metode, og stemte derefter. Men som sagt, jeg hilser med glæde, at man nu erkender sine fejl og forsøger en bedre vej.

Dernæst skal jeg komme ind på et spørgsmål, som til en vis grad blev bagatelliseret. Vi får vurderingerne, vi får forsøgene på tilpasning efter kvalitet, en vis kvalifi-

cering, men hvad er det afgørende i denne situation, hvad afgør i og for sig alt det andet: det, at grundlaget for den brugsværdi, man taler om, lægges ud fra et ganske bestemt niveau? Jeg kan ikke lade være med at fastslå den nye kendsgerning, at den abstrakte kunst for første gang holder sit indtog i folketinget ved denne lejlighed. For man går ud fra en brugsværdi, som forudsætter, at der ikke er bolignød, hvor der er bolignød, som forudsætter en lavere rente, hvor der er en langt højere rente, og som endvidere forudsætter nedadgående omkostninger med hensyn til byggemodning og en række andre faktorer.

Dér er kun én ting i alt dette, der står fast, og det er, at sammenligningsgrundlaget her i Københavnsområdet skal være 70-75 kr. pr. m², og dér prøvede den konservative ordfører, hr. Hastrup, jo på under meget forsigtige former at aktualisere, hvad det betød i snit. Det skulle betyde en 10-15 pct.s forhøjelse årlig over en otte års periode. Man kunne lige så godt sige, at formålet med hele denne manøvre er at forhøje huslejen i den ældre del af boligmassen med 1 eller $1\frac{1}{2}$ milliard kr., for det er jo det, som bliver resultatet af dette regnestykke. Det er jo nøgletallet i dette.

Hr. Hastrup udtalte samtidig nogle forhåbninger gående ud på, at han troede, at varen — boligen — ligesom visse andre varer skulle blive billigere i pris. Ja men er det så det rigtige tal, vi har her; disse 70-75 kr., som man går ud fra for mønsterlejligheden? Nu ved jeg jo, at de fire partier er bundet på hånd og mund af forliget, men jeg erindrer dog — det er jo kun et par måneder siden — at den konservative ordfører, hr. Hastrup, mente, at 60 kr. pr. m² ville have været et passende udgangspunkt for den vurdering, der her er tale om. Nu venter jeg intet konservativt ændringsforslag på dette punkt — man tilpasser sig jo hinanden — men et konservativt ændringsforslag med disse 60 kr. pr. m² ville dog have stillet regeringens og de øvrige forligspartiets opfattelse af, hvad der skal gennemføres, i en ganske fornuftig belysning — de øvrige partier går videre end de konservative — men hvad er så grundlaget for, at man stiler henimod 70-75 kr. som noget normalt?

Boligministeriet har haft én dyd i det sidste par år: det stiller fortrinligt materia-